

Presse- og Informationsafdelingen

Pressemeddelelse nr. 60/03

10. juli 2003

Domstolens dom i de forenede sager C-20/00 og C-64/00

Præjudiciel forelæggelse: Booker Aquaculture Ltd og Hydro Seafood GSP Ltd / The Scottish Ministers

IKKE AUTOMATISK ERSTATNING TIL FISKEOPDRÆTTERE, SOM I HENHOLD TIL FÆLLESSKABSRETEN HAR VÆRET NØDT TIL AT DESTRUERE DERES FISKEBESTANDE, DER ER RAMT AF EN SMITSOM SYGDOM

Et fællesskabsdirektiv og nationale gennemførelsesforanstaltninger, som ikke indeholder bestemmelser om erstatning til ejerne af de smittede fisk, tilsidesætter ikke ejendomsretten, hvis de imødekommer fællesskabsformål, der tjener almenvellet, og ikke udgør et uforholdsmæssigt og urimeligt indgreb, som berører denne rets egentlige indhold

To fællesskabsdirektiver har til formål at kontrollere visse sygdomme, der rammer fisk. Et direktiv af 1991 opstiller en liste over disse sygdomme, som bl.a. omfatter infektiøs lakseanæmi (ISA@) og haemorragisk virusseptikaemi (AVHS@).

Ved forekomsten af sådanne sygdomme foreskriver et direktiv af 1993, at alle fisk i de berørte brug i visse tilfælde skal aflives og destrueres, dog under visse betingelser med undtagelse af fisk, som har nået handelsstørrelse og ikke viser nogen kliniske sygdomstegn, idet disse efter at være blevet aflivet og udtaget kan afsættes til konsum.

Direktiverne indeholder ingen bestemmelser om betaling af erstatning til ejerne af de akvakulturbrug, der rammes af ISA eller VHS.

I Det Forenede Kongerige blev fællesskabslovgivningen gennemført ved forordninger af 1992 og 1994.

I Skotland blev to akvakulturbrug ramt, det ene, Booker Aquaculture, af et udbrud af VHS i 1994,

og det andet, Hydro Seafood, af et udbrud af ISA i 1998. De to brug måtte i henhold til udstedte bekendtgørelser destruere fisk, som ikke havde nået handelsstørrelse, og før tid afsætte fisk af handelsstørrelse, efter at disse var taget ud. Såvel Booker som Hydro ansøgte de skotske myndigheder om erstatning for de lidte tab. Ansøgningerne blev afvist.

De to virksomheder anlagde sag mod myndighederne. Court of Session, som havde fået sagerne forelagt, forespurgte De Europæiske fællesskabers Domstol, om ejendomsretten påbød betaling af erstatning til opdrættere, hvis fisk i henhold til direktivet af 1993 måtte destrueres.

Indledningsvis fastslog Domstolen, at det ikke af opbygningen eller ordlyden af direktivet af 1993 fremgår, at ejere, hvis fisk er blevet destrueret, har ret til erstatning. Domstolen måtte derfor undersøge, om direktivet ved ikke at indføre en ret til erstatning kunne være foreneligt med den grundlæggende ejendomsret.

Domstolen påpegede, at de **grundlæggende rettigheder** ikke har uindskrænket gyldighed, men skal ses i sammenhæng med deres samfundsmæssige funktion. Udøvelsen af en grundlæggende rettighed kan **underkastes begrænsninger**, såfremt disse **faktisk svarer til de fællesskabsformål, der tjener almenvellet**, og **ikke udgør et uforholdsmæssigt og urimeligt indgreb**, der berører denne rettigheds egentlige indhold.

For Domstolen var det afgørende at fastsætte formålet med de pågældende fællesskabsretlige bestemmelser, og Domstolen var af den opfattelse, at dette formål er at sikre akvakultursektorens udvikling og at fastsætte dyresundhedsmæssige betingelser på EF-plan. I denne sammenhæng skal direktivet af 1993 gøre det muligt at træffe bekæmpelsesforanstaltninger, så snart der er mistanke om, at en sygdom er brudt ud, og at kontrollere transport af fisk, der kan sprede smitte. Domstolen fastslog, at **de i direktivet fastsatte foranstaltninger faktisk svarer til fællesskabsformål, der tjener almenvellet**.

Hvad angår spørgsmålet, om indgrebene udgør et uforholdsmæssigt og urimeligt indgreb, bemærkede Domstolen for det første, at de i direktivet af 1993 foreskrevne foranstaltninger har hastekarakter med henblik på at fjerne enhver risiko for spredning af sygdommene. Dernæst fastslog Domstolen, at foranstaltningerne ikke har til hensigt at fratage ejerne rådigheden over brugene, men at fremme den kontinuerlige udøvelse af disses aktiviteter ved at gøre det muligt for dem snarest at indsætte en ny bestand på de berørte brug. Endelig fandtes akvakultur at indebære forretningsmæssige risici, såsom sygdomme. Selv om fællesskabslovgiver desuden kan anse det for hensigtsmæssigt under visse omstændigheder at yde erstatning til ejerne af de destruerede dyr kunne det ikke af denne kendsgerning udledes, at der i fællesskabsretten findes et almindeligt princip om, at der under alle omstændigheder skal betales erstatning.

Domstolen fastslog følgende, at de i **direktivet af 1993** fastsatte foranstaltninger til bekæmpelse af fiskesygdomme i mangel af bestemmelser om betaling af erstatning til de berørte ejere **ikke er et uforholdsmæssigt og urimeligt indgreb**, der berører ejendomsrettens egentlige indhold.

Hvad angår en medlemsstats iværksættelse af disse sygdomsbekæmpende foranstaltninger, som ikke indeholder bestemmelser om betaling af erstatning, antoges det, at ejendomsretten ud fra de samme betragtninger ikke herved berøres.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Domstolen

Pressemeddelelsen kan fås på alle officielle sprog

Dommen er tilgængelig på Domstolens websted

www.curia.eu.int

fra i dag kl. 15.00.

*Yderligere oplysninger kan fås ved henvendelse til Steen Hjelmblink på
tlf. (352) 4303 3651 eller fax (352) 4303 2033*